

Jeden den ve ... Veltěžích

Veltěžím chybí kanalizace a společenský sál

Starostku Věru Posledníkovou nejvíce trápí vrácení dotací za plynofikaci

Po dlouholetém působení paní Jany Jurenové byla loni zvolena veltěžská rodačka, mladíčka a sympatická Věra Posledníková. Již v sedm hodin ráno manipulovala před úřadem popelnici a ochotně si udělala čas i na mne.

✱ **Paní starostko, v jaké výši se pohybuje obecní rozpočet, co tvoří největší položky?**

„Rozpočet činí dva a půl milionu, z toho půl je vyčleněn na investice. V první řadě chceme opravit dětské hřiště a požární nádrž. Nejvíc nám komplikuje život, že obec bude vracet dotaci na plynofikaci.“

✱ **Co řešíte nejčastěji?**

„Nyní jsou to studny, lidé chodí pro formuláře. Někdo se zase po vzoru televize odhlašuje z trvalého pobytu.“

✱ **Někteří občané poukazují na nebezpečné přecházení proti kapličky – že zde není chodník, ani zábradlí, ani přechod. Co se s tím bude dít?**

„Místo je opravdu nepřehledné a nebezpečné. Když přecházím s dětmi, strážíme uši, jestli něco nejede. Vyznačení přechodu tam dopravním inspektorátem povoleno nebylo. Pokusíme se pro zpřehlednění alespoň prosadit umístění zrcadla. Také dojde k přemístění přechodu k zastávce. Vede nešťastně od autoopravny, kam neustále zajíždějí vozy.“

✱ **Která organizace je zde nejaktivnější?**

„Určitě sbor dobrovolných hasičů, který organizuje s obcí řadu akcí od masopustu přes pálení čarodějnic, dětský den, ukončení

Paní starostce Věře Posledníkové leží na srdci budoucnost obce, sama má malé děti.

prázdnin až po mikulášskou nadílku. Problémem je, že Veltěžím citelně chybí sál. Požární zbrojnice nebo zasedací místnost úřadu jsou malé. Rádi bychom sál získali rekonstrukcí školy.“

✱ **Jaké zde působí firmy?**

„Máme zde autoopravnu Pavla Peterky, Stavbazar Alexandra Čimpery, soukromý hostinec Pavla Lapky, Miroslav Peterka zedníci, také je tu stavební firma Mosako Jaroslava Hofmana a další. Obchod provozuje Jednota. Největší plochy polí obhospodařuje firma Agropol Blšany, část polí mají i pánové Suchý, Dittrich a další firmy. Na našem katastru se nachází čistírna osiv.“

✱ **A čeho byste chtěla jako starostka dosáhnout?**

„Obec potřebuje kanalizaci.

Hasič tělem i duší... Starostou veltěžských hasičů je Jaromír Kačírek. V místním sboru působí od roku 1947 a svého času zastával i funkci okresního velitele. „Hasiči tu mají tradici. Roku 2003 slavili sto let od založení. Tehdy se konala velká výstava, k vidění bylo 27 exponátů hasičské techniky i ze sousedství. Máme 64 dospělých členů a pochlubit se můžeme i 12 dětmi, které dvakrát týdně trénují, na celookresních cvičeních patří k nejlepším. Mají skvělé vedoucí – Michala Červeného a Lýdii Mogiordiovou. Moc dobrá parta. Ochotně pomáhají s úklidem zbrojnice a se vším, co je třeba. Hasiči se scházejí měsíčně, čtvrtletně se koná větší výborová schůze. Jsme vybaveni Avii 31, máme CAS 25, tři stříkačky. Naposledy jsme hasili stoh pode vsí, ale nastala kritická situace svodou. Čerpali jsme z vodovodu, jenže nemá potřebnou kapacitu, také potok je málo vydatný. Snažíme se teď od vojáků získat aspoň větší cisternu. Byl jsem u řady velkých požárů. Asi nejednatičtější byl, když hořel krávin na Peruci a vyhánělo se sto krav. Kroniky se vedou dvě, mladí mají svou, tu vede slečna Bauerová, spolkovou píše Káta Hrazdírová,“ přibližuje pan Kačírek.

O tom nyní jedná i zastupitelstvo.“

✱ **Kde je nejbližší školka, škola?**

„Vše je v Černčicích, několik dětí však jezdí až do Loun.“

✱ **Dětem by se líbilo, kdyby v sokolovně vznikla tělocvična...**

„Ta je v soukromých rukou pana Milana Peterky. Jevčíci majitele, jak sokolovnu využijí.“

✱ **S dopravou jste spokojeni?**

„Autobusy jezdí solidně. Jen citelně chybí večerní spoj, kterým se vraceli lidé ze směn. Nakonec to řeší tak, že se domluví a cestují společně autem. Vlaková zastávka je z ruky, využívá se méně, večerní vlak už ale také nejede.“

✱ **Mátu tu ještě knihovnu?**

„Tradice knihovny se drží. Je na obecním úřadu, k dispozici každý čtvrtek. Loni bylo 150 výpůjček a má 42 čtenářů.“

✱ **Máte obecní kroniku?**

„Nedávno se našla obecní kronika od roku 1960, kterou vzorně psal paní Kučerová. Kroniku vedl také Stanislav Miltner a nyní je kronikářkou Jaroslava Burešová. Kroniku vedou i hasiči.“

✱ **Comůžete nabídnout turistům?**

„Občerstvení v hospůdce U kapličky. Pamětihodnostmi neoplváme, je tu jen uzavřená kaple sv. Florian a husitská zvonice, také památná lípa a krásný výhled na České středohoří.“

Děti školou povinné... Na autobusové zastávce ráno postává přes dvacet dětí. „Přistěhovali jsme se z Prahy. Mně se tu nelíbí nic. Těším se, až půjdu na školu do Prahy a už tam zůstanu,“ povídá upřímně Jirka. „Já jsem tu ráda, mám tu dvě kamarádky,“ říká jeho sestra Sára. Mezi dětmi je i mladá maminka s kočárkem, Ivana Hrazdírová: „Je tu dobře. Chybí mi ale hřiště pro malé děti.“ Malá školačka Andrea Hudečková by ve Veltěžích chtěla žít, protože je tu klid. Skupina mladíků odpovídá jeden přes druhého: „Je tu všechno – hospoda, park. Co nám nejvíc vadí? Paní Fialka, protože vadíme my jí. Kdo chce hrát fotbal, musí do Blšan. Vadí nám, že v sokolovně není tělocvična.“ A čím by chtěli být? Jakub Dvořák chce v rodné obci zůstat a dělat truhlářinu. Aleš Lulák by rád pracoval na počítačích. Ale to už jede autobus a odváží školáky za vzděláním.

Sousedské popovídání... Krásné přátelství panuje mezi sousedkami Marií Kadeřábkovou (vlevo) a Jarmilou Kučerovou. Rády se navštěvují. Kadeřábkovi ve Veltěžích před lety koupili domek na spadnutí. „Když jsem vařila, střechou jsem viděla nebe,“ vzpomíná paní Kadeřábková. Je to žena kurážná, se kterou se život nemazlil. Pochází z Českého Brodu a pracovala jako referentka v Praze na feditelství spojů. V padesáti letech si udělala maturitu i řidičák. Penzi tráví ve Veltěžích. Stavení je vzorně opraveno, největší radost má z úhledné zahrádky. Ráda luští sudoku. „Nejvíc si vážím krásných mezilidských vztahů,“ říká paní Kadeřábková. Obdivuhodná duševní svěžest provází také bývalou kronikářku obce, paní Jarmilu Kučerovou. Ve svých třiaosmdesáti letech nemá čas na dlouhou chvíli, jak říkává. Soustavně se věnuje historii, koníčkem jsou jí rodokmeny, miluje hudbu, hraje na klavír, plete, háčkuje a jako správná sokolka denně cvičí, dokonce si zahraje stolní tenis. Velkou zálibu má v luštění křížovek a hádanek. „To je pro mne lahůdka,“ směje se.

V autoopravně je otevřeno... Majitel firmy Pavel Peterka právě provádí montáž a vyvážení pneu u Nissan. „Jsem tu asi deset let. Oficiálně mám otevřeno od 8 do 16:30, ale třeba včera jsem tu byl až do půl deváté do večera. Jediné štěstí, že mě ta práce baví. Jinak bych s tím už dávno praštil a nechal se někde zaměstnat na osm hodin. Specializuju se na Mitsubishi, jsem nepřítel Forda a Fiatu, to jsou zbytečně složité auta. Řidiči za mnou jezdí až z Prahy,“ říká automechanik.

Zaměstnává mne obec...

Václav Tvrdik pracuje při obecním úřadu v rámci VPP. Právě poveze do hasičské zbrojnice vodu. Ve Veltěžích bydlí třicet let, přistěhoval se z Litvínova. Je vyučený zedník, takže udržuje ve vsi nejen pořádek, ale činí se i ve svém oboru. „Mládež tu dělá bordel, hlavně v autobusové zastávce. Kapesníky, vajgly, naplíváno, to byste musela vidět,“ říká místní strážce čistoty. Díky němu jsem nic takového nepozorovala, taky parčíky v obci jsou vzorně čisté, odpadky pečlivě vysbírané.

V obchodě se denně vystřídá na sedmdesát zákazníků

Obyvatelé by uvítali více zábavy a o májích tradiční českou besedu

U autobusové zastávky stojí obchod Jednoty. Již dva roky tu prodává Jaroslava Hackelová z Hříškova a stále odběratele dobře zná. „Přichází na sedmdesát zákazníků, někdo jde i třikrát,“ směje se paní prodávačka. „Denně prodám asi 18 bochníků chleba, 350 kusů pečiva. Zájem je o zákusky, uzeniny, mléčné výrobky. Ted jde na odbyt zemina. I na vesnici je o ni zájem. Kdo by se s tím ze supermarketu táhnul. Jak tu není pošta, prodáváme i tisk.“

To už přichází Bohumila Šišáková. Bydlí ve vsi přes dvacet let, přistěhovala se z Litvínova, kde v Horním Jiřetíně v podniku Triola pracovala jako seřizovačka šicích strojů. „Jsme tu kvůli dítěti. Syn na Mostecku trpěl úbytkem červenýchrvinek. Tady je mnohem zdravěji. Patnáct let jsem byla v Pragovce na strojích, v přípravě. To jsem dostala výkres a podle toho vyráběla součástky. Pracovala jsem i na statku jako traktoristka nachmelnici. Comi tu chybí? Přece nějaké houpáčky, atje tu i něco veselého,“ povídá paní Šišáková.

„Mně se tady líbí, jsem z Loun a jsem tu přes třicet let,“ říká Monika Gorolová: „A za zbytek peněz mi dejte zákusky.“ Marie Červená celý život pracovala v zemědělství a míní, že se jí tu líbit musí. Další paní je tu osmý rok a je z Nové Vsi: „Jsem tu kvůli bytu, až na pár lidí to tude. Ale to víte, doma je nejlip, vrátím se. Tady lesy tak neznám. Jsem tu vlastně jenom na takový delší dovolený.“

Čiperná babička Fišerová po-

chází od Nových Zámek, ze Slovenska. Pořídila malý nákup a tak ji paní prodávačka umluvila ještě na trubičku a laskonku. „Řáda bych se domů vypravila, ale už si netroufám. Vařila jsem v Praze v hospodě a vyhlédl si mě mladík z Veltěž. Vzalí jsme se, abychom nežili v hanbě. 28 let jsem krmla prasata, pracovala v živočišné výrobě. Narodily se mi tři děti, žije už jen syn a ten je v Lounech. Líbí se mi tu, obec je hezká a prodejna šikovná.“

A to už z obchodu vychází paní Miluše Kačírková: „Já se přistěhovala z Třtění. Bydlela jsem hned vedle Štěpánových, co je ten politik. Jako děvčátko jsem hrávala divadlo, a starý Štěpán mi v Psohlavcích hrál dědečka,“ vzpomíná Miluše Kačírková a pak spolu s paní Fišerovou rozebírají masopust. „Hezké to bylo, děti se vyskotaly. Kritizují stejné akorát ti, co nic nedělají,“ soudí paní a těší se na čarodějnice. „To musím dát pozor, abym neupálila,“ směje se babička Fišerová.

„Taky se tu o májích tančovala beseda, ale malí ji neumí a odrostlí už nechtí,“ přibližuje paní Kačírková, ale pak už spěchá vařit koprivku.

Otevřen je i Stavbazar, zdraví mne prodáváč Stanislav Doležal, který sem denně dojíždí z Markvarce. Na parketové podlaze najdetev dlouhých řadách neskutečně množství nejružnějšího zboží, impozantní všehochof. Od devíti do šestnácti tu pořídíte stohypolystrénu, dveře, futra, hadice, lana, latě, stavební materiál, kotle, umyvadla, záchody, střešní krytinu, ale i lyžáky či kočárek, taky starý psací stroj, nové pracovní rukavice, krouhačku, lochovačku, strojní vrtačku. „Majitel obchodu Alexandr Čimpera zboží vykupuje nebo přijímá do komise,“ dozvídám se. Stěny obchodu zdobí sbírka rybářských prutů.

Právě přichází Josef Morávek. Ten pochází z Českých Budějovic. „Byli jsme tři bratři a všichni jsme se vyučili kominíky. Na jihu je mezi lidmi větší soudržnost. Míň si závidí,“ říká pan Morávek a obhlíží zboží. Syna má zde, dceru v Lenešicích, druhou v Lounech, další v Lubenci. Do Veltěž se přistěhoval před sedmadvaceti lety za láskou.

Vypravila jsem se i do hospody